

въ пълненъ редъ и порядъкъ. Представете си, че имате хубава, добре наредена градина, всичкитѣ ѣ пжтеки послани съ пѣськъ, и вие се разхождате изъ пжтекиѣ ѣ доволенъ, щастливъ. По невнимание, обаче, каквото сте носили, забравяте на пжтекиѣ: тукъ нѣкое гърне, тамъ нѣкое столче, другаде разхвърляни камъни. Прибирате се вечеръта въ къщи, доволенъ, че всичко е въ редъ и порядъкъ. Случава се, че същата вечеръ още, увлѣченъ въ своитѣ философски размишления, пожелавате да излѣзете въ градината, да се разходите, да подишате чистъ въздухъ. Както вървите изъ пжтекиѣ, спъвате се въ гърнето и се чудите, кой е оставилъ това гърне на пжтя ви. После се спъвате въ столчето, или въ нѣкой камъкъ и се чудите, кой е оставилъ тѣзи нѣща на пжтя ви! Забравяте, че вие сами сте оставили тѣзи работи, изъ пжтекиѣ на градината. Като се блъскате отъ предметъ на предметъ, най-после казвате: Чудно нѣщо, какъ се е обърналъ свѣтътъ съ главата надолу! — Кой е обърналъ свѣта въ това положение? — Вие самитѣ. Сами вие сте обърнали вашия свѣтъ съ главата надолу. Сами вие сте поставили прѣчки по пжтя на вашия животъ, а после се чудите, кой ги е поставилъ. Спъвате се въ нѣщо и започвате да скърбите. Трѣбва ли да скърбите, че се е прекатурило едно малко столче? Ще скърбите ли, че сте се спънали въ нѣщо и сте паднали на земята? Вие трѣбва